

Kommittédirektiv

Översyn av jordförvärvslagen i syfte att främja sysselsättning och boende på landsbygden samt underlätta för ägarskiften i jordbruksföretag

Beslut vid regeringssammanträde den 16 november 2023

Sammanfattning

En särskild utredare ska se över jordförvärvslagen (1979:230) och ta ställning till behovet av ändringar i lagen för att underlätta för företagsutveckling, kapitalförsörjning för investeringar och ägarskiften inom jordbruket. Syftet med översynen är att förbättra förutsättningarna för aktivt brukande av jordbruksmarken och därigenom för sysselsättning och bosättning på landsbygden.

Utredaren ska bl.a.

- bedöma om investeringsintensiva jordbruksföretag som bedrivs i aktieföretagsform bör kunna ges tillstånd att förvärva viss jordbruksmark,
- om det bedöms möjligt, lämna förslag som innebär att förvärv genom testamente omfattas av prövning enligt jordförvärvslagen,
- analysera och anpassa bestämmelserna om tillstånd till förvärv av lantbruksegendom i glesbygd till dagens förhållanden, och
- lämna nödvändiga författningsförslag.

Uppdraget ska redovisas senast den 30 april 2025. Utredaren ska senast den

1 november 2024 delredovisa den del av uppdraget som avser att om möjligt föreslå en ordning som innebär att förvärv genom testamente omfattas av prövning enligt jordförvärvslagen.

Prövning vid förvärv av lantbruksegendom

Jordbrukets och skogsbrukets stora betydelse för samhället har fått till följd att det sedan början av 1900-talet har ställts upp begränsningar när det gäller möjligheten för vissa ägarkategorier att förvärva jordbruks- och skogsbruksmark. Marknaden för lantbruksfastigheter har varit reglerad för juridiska personer i hela landet sedan början av 1900-talet och för fysiska personer sedan 1945. Den nuvarande jordförvärvslagen trädde i kraft 1979 och har därefter setts över 1987, 1991 och 2005. Lagen syftar till att främja sysselsättning och bosättning i glesbygd samt att bevara balansen i markägandet mellan fysiska och juridiska personer.

Jordförvärvslagen är tillämplig vid vissa förvärv av lantbruksegendom, bl.a. köp, byte och gåva. Med lantbruksegendom avses fast egendom som är taxerad som lantbruksenhet eller har ombildats eller nybildats för ändamålet jordbruk eller skogsbruk men som ännu inte varit föremål för fastighetstaxering. Enligt lagen krävs förvärvstillstånd dels när förvärvaren är en juridisk person som förvärvar egendomen från en fysisk person eller ett dödsbo, dels när förvärvet avser egendom i glesbygdsområden eller omarronderingsområden. Med omarronderingsområden avses i jordförvärvslagen områden med mycket stark ägosplittring för vilka länsstyrelsen har fastställt en plan för rationalisering av ägostrukturen.

Den absoluta majoriteten av Sveriges jordbruksmark, omkring 91 procent, ägs av fysiska personer medan 9 procent ägs av juridiska personer, däribland Svenska kyrkan och universitet. När det gäller produktiv skogsmark däremot ägs 48 procent av fysiska personer och dödsbon samt 52 procent av juridiska personer. Staten äger totalt 20 procent av den produktiva skogsmarken, varav 12 procent genom aktiebolag. Jordbruksmark kan genom arrende brukas av någon annan än ägaren. År 2022 arrenderades cirka 42 procent av jordbruksmarken.

Uppdraget att bedöma om det krävs ändringar i lagen som innebär att vissa jordbruksföretag tillåts att förvärva jordbruksmark

En juridisk person som har förvärvat en egendom som är avsedd för jordbruk eller skogsbruk från en fysisk person eller ett dödsbo måste ansöka om

förvärvstillstånd. Om inte ansökan görs inom föreskriven tid och på föreskrivet sätt eller om förvärvstillstånd vägras, är förvärvet ogiltigt. För att förvärvstillstånd ska beviljas en juridisk person krävs som huvudregel att förvärvaren avstår, kan antas komma att avstå eller under de fem närmast föregående åren har avstått lantbruksegendom som i fråga om produktionsförmåga ungefär motsvarar den egendom som avses med förvärvet. Avståendet ska ske eller ha skett till en fysisk person eller till staten för naturvårdsändamål. Förvärvstillstånd kan också beviljas om egendomen är avsedd för något annat ändamål än jordbruk eller skogsbruk, förvärvet huvudsakligen avser skogsmark och förvärvaren på orten bedriver sådan industriell verksamhet i vilken egendomens virkesavkastning behövs, förvärvet sker från en annan juridisk person än dödsbo, eller det annars finns särskilda skäl.

Jordförvärvslagens bestämmelser om krav på förvärvstillstånd för juridiska personers förvärv av lantbruksegendom innebär att en fysisk person som bedriver jordbruk och skogsbruk i enskild firma vanligtvis är förhindrad att ombilda företaget till t.ex. ett aktiebolag och föra över lantbruksegendomen från den enskilda firman till det nya företaget.

Utveckling i jordbruksföretagen

Den senaste undersökningen av det svenska jordbrukets struktur, som genomfördes 2020, visade att en av tre jordbruksföretagare som bedriver verksamhet i enskild firma är över 65 år. I jordbruksföretag som brukar över 100 hektar åkermark är det vanligast att företagaren är mellan 55 och 64 år. Många jordbruksföretag kommer därför att behöva genomföra ägarskiften inom en snar framtid.

Trettio procent av jordbruksföretag med mer än 100 hektar jordbruksmark driver verksamheten i ett aktiebolag, samtidigt som jordförvärvslagens regler gör att det vanligtvis är lantbrukaren själv och inte bolaget som äger den mark som jordbruksverksamheten bedrivs på. Anledningen till att många lantbrukare väljer aktiebolag för sin jordbruksdrift är att det är en attraktiv företagsform och att det vid en viss storlek blir svårare att bedriva verksamheten i enskild firma. Aktiebolagsformen kan erbjuda utvecklingsmöjligheter inom tydliga juridiska ramar och förenkla vid arvsskiften, företagsöverlåtelse och vid förändrat delägarskap t.ex. när anställda önskar bli delägare i företaget. Förutsättningarna för kontinuerliga återinvesteringar samt för bibehållen eller ökad produktion stärks sannolikt i företag med fler ägare och flera gene-

rationer av ägare. En fungerande kapitalförsörjning som möjliggör företagsöverlåtelser är avgörande för konkurrenskraften i svenskt jordbruk.

Jordförvärvslagens påverkan på konkurrenskraften

Frågan om jordförvärvslagens inverkan på konkurrenskraften i jordbruket har relativt nyligen utretts av Konkurrenskraftsutredningen. Utredningen konstaterade i betänkandet *Attraktiv, innovativ och hållbar – strategi för en konkurrenskraftig jordbruks- och trädgårdsnäring* (SOU 2015:15) att allt färre och större företag står för en allt högre andel av produktionen och gjorde bedömningen att strukturomvandlingen kommer att fortsätta och att detta kommer att gynna konkurrenskraften. Utredningen menade vidare att företagsöverlåtelser i allt högre grad kommer att medföra stora kapitalinsatser samt att det kommer att krävas en ökad dynamik, nya ägare och nya kategorier av ägare för att kunna överlåta och investera i jordbruks- och trädgårdsföretag. Utredningen bedömde att jordförvärvslagen har en hämmande inverkan på konkurrenskraften i svenskt jordbruk genom att försvåra extern kapitalförsörjning och ägarskiften och föreslog därför att jordförvärvslagen skulle förändras så att aktiebolag lättare kunde förvärva jordbruksmark. Utredningen konstaterade dock även att markägarens koppling till bygden skulle kunna försvagas om aktiebolag fritt fick förvärva mark och föreslog att konsekvenserna av att ändra jordförvärvslagstiftningen skulle utredas med beaktande av sociala och miljörelaterade värden (SOU 2015:15 s. 63–66).

Det stora flertalet av de remissinstanser som yttrade sig över förslaget delade Konkurrenskraftsutredningens bedömning att strukturomvandlingen gynnar konkurrenskraften och att ägaröverlåtelser i allt högre grad kommer att kräva stora kapitalinsatser. Remissutfallet var dock delat när det gällde behovet av att se över jordförvärvslagen. Samtidigt som ett flertal remissinstanser välkomnade en översyn av lagen uttryckte andra oro för att omfattande ändringar i lagen kunde leda bl.a. till att aktiva jordbrukare inte skulle kunna konkurrera med andra kategorier ägare och att ägandet på sikt alltmer skulle skiljas från brukandet av marken.

Regeringen gjorde i propositionen *En livsmedelsstrategi för Sverige – fler jobb och hållbar tillväxt i hela landet* bedömningen att jordbruksföretagen bör ges möjlighet att bedriva verksamheten i effektiva företagsformer oavsett storlek och att jordförvärvslagstiftningen bör ses över (prop. 2016/17:104 s. 30–33).

Miljö- och jordbruksutskottet anslöt sig till regeringens bedömning vad gäller behovet av en översyn av jordförvärvslagen. Utskottet anförde i betänkandet En livsmedelsstrategi för Sverige att en översyn av jordförvärvslagstiftningen kan behövas för att analysera den strukturomvandling som sker inom trädgårds- och jordbruksnäringen och för att skapa bättre förutsättningar för livsmedelsföretagen att växa och bedriva verksamhet i effektiva företagsformer. Utskottet såg i sammanhanget starka skäl att framhålla och betona betydelsen av att behålla jordförvärvslagets intentioner för att säkerställa bosättning och sysselsättning i landsbygdsområden (bet. 2016/17:MJU23 s. 58–59).

Det finns mot den beskrivna bakgrunden anledning att se över de bestämmelser i jordförvärvslagen som bedöms försvåra utvecklingen av vissa kategorier av kapitalkrävande jordbruksföretag.

Jordförvärvslagets påverkan på ägarskiften och kapitalförsörjning

För jordbruksföretag som bedriver mjölk- och köttproduktion överstiger oftast investeringen i djurstallar väsentligt den säkerhet som finns i fastigheten. Oavsett om jordbruksverksamheten bedrivs i aktiebolag eller i enskild firma, är företagets ekonomiska resultat helt avhängigt den fysiska person som äger jordbruksfastigheten, vad gäller dennes skicklighet att leda sitt företag och personens livssituation. När kreditgivare prövar en ansökan om lån beaktar de att det vid obestånd är svårt att rekonstruera företaget eller sälja det vidare, eftersom jordbruksfastigheten, till följd av jordförvärvslagets bestämmelser om förvärvstillstånd, som huvudregel enbart får överlåtas till fysiska personer. De begränsade möjligheterna att få tillbaka värden investerade i en stallbyggnad eller andra anläggningar som behövs för en rationell och konkurrenskraftig produktion gör att företagare som vill köpa ett sådant företag eller företagare som vill investera i djurhållning inte får lån beviljade i tillräcklig utsträckning. Av samma skäl blir företaget mindre attraktivt för andra potentiella delägare, t.ex. anställda. Det innebär särskilda svårigheter vad gäller möjligheter att få lån för de företagare, i synnerhet unga företagare, som ansöker om lån för att ta över ett företag eller inför sin första större investering och där kreditgivare inte har någon tidigare erfarenhet av sökandens kreditvärdighet. Jordförvärvslagets bestämmelser om krav på tillstånd vid juridiska personers förvärv av lantbruksegendom kan alltså ha begränsande effekt på förutsättningarna för ägarskiften och investeringar i djurhållning på många platser i landet, inte minst i skogs- och mellanbygder där djurhållning är basen för ett aktivt jordbruk.

För de flesta andra typer av jordbruksföretag finns dock inte samma utmaningar när det gäller kapitalförsörjningen. För t.ex. företag som bedriver växtodling utgör marken den viktigaste resursen i företagen och är ofta en tillräcklig säkerhet vid ägarskiften. Även om en modern maskinpark binder mycket kapital, kan en finansjär anse sig få tillräcklig säkerhet i maskinerna. Även för skogsbruket bedöms marken utgöra den väsentliga resursen och vara en tillräcklig säkerhet för externt kapital. Det är dock inte uteslutet att det, utöver djurhållande företag, kan finnas vissa typer av jordbruksföretag som på motsvarande sätt kräver stora investeringar och där värdet på investeringarna väsentligt överstiger fastighetens värde.

Behovet av översyn

Jordförvärvslagens bestämmelser om förvärvstillstånd för juridiska personers förvärv av lantbruksegendom behöver ses över i syfte att förbättra tillgången till externt kapital för investeringsintensiva jordbruksföretag. Det finns behov av fortsatta investeringar och förbättrade förutsättningar för inträde av nya delägare eller för ägarskiften i jordbruksföretag som redan har stallbyggnader eller liknande anläggningar som behövs för en rationell och konkurrenskraftig djurhållning. Samma behov finns även hos företag som i dag inte har någon sådan anläggning men som planerar att investera i en sådan. Att det finns goda förutsättningar för investeringar och ägarskiften bedöms bidra till ökad sysselsättning och en levande landsbygd.

Det är angeläget att det även i fortsättningen ska finnas en stark koppling mellan brukande och ägande av jordbruksmark och att en långsiktig och hållbar användning av jordbruksfastigheter säkerställs. Det är därför även viktigt att endast bolag som ägs av fysiska personer tillåts förvärva mark enligt förslaget.

Utredaren ska därför

- bedöma om jordförvärvslagen ska ändras så att investeringsintensiva djurhållande jordbruksföretag och jordbruksföretag som avser att göra en första investering i djurstallar och som bedrivs i aktiebolagsform ska kunna ges tillstånd att förvärva viss jordbruksmark,
- ta ställning till om det utöver djurhållande jordbruksföretag finns andra typer av jordbruksföretag som bör kunna få tillstånd att förvärva jordbruksmark, och

- redogöra för de möjligheter och risker som en sådan ordning kan innebära.

Om utredaren bedömer att jordförvärvslagen bör ändras ska utredaren också

- föreslå de kriterier som ska ligga till grund för bedömningen av om tillstånd att förvärva jordbruksmark ska ges, t.ex. tillhörighet till en viss jordbrukssektor, verksamhetens behov av areal eller investeringens storlek och livslängd,
- utforma förslaget så att tillstånd till förvärv av jordbruksmark endast får lämnas till aktiebolag som uteslutande ägs av fysiska personer och som bedrivs i form av ett privat aktiebolag,
- föreslå att det för juridiska personers förvärv av aktier i de bolag som tillåts förvärva mark enligt de regler som föreslås eller av jordbruksmark som sådana bolag förvärvat enligt de föreslagna reglerna, ska krävas förvärvstillstånd och föreslå grunderna för en sådan prövning,
- vid utformandet av förslaget göra en avvägning mellan, å ena sidan, jordbruksföretagens behov av kapitalförsörjning och, å andra sidan, att förslaget inte får öppna för mer omfattande bolagsäggande än nödvändigt,
- särskilt beakta hur förslaget ska utformas för att vara förenligt med EU-rätten, och
- lämna nödvändiga författningsförslag.

Syftet med översynen är dock inte att underlätta för aktörer som främst är intresserade av mark som kapitalplacering då det kan antas att sådana aktörer har ett begränsat intresse av att investera i en kapitalkrävande jordbruksproduktion. Detta innebär att översynen inte ska omfatta förvärv av skogsmark.

Uppdraget att analysera och föreslå ändringar som gör det mindre attraktivt att testamentera mark till juridiska personer

Förvärv av lantbruksegendom genom testamente omfattas inte av reglerna i jordförvärvslagen. Några av de utredningar som legat till grund för nuvarande och tidigare lagstiftning har dock lämnat förslag som inneburit att förvärv genom testamente är förenade med avyttringsplikt eller krav på tillstånd (se betänkandena Förslag till jordförvärvslag m.m., SOU 1961:49, och Ny jordförvärvslag, SOU 1977:93). Förslagen har dock inte lett till någon lagstiftning.

Förslaget att göra jordförvärvslagen tillämplig på testamentariska förvärv där förmånstagaren inte är arvsberättigad efter testatorn har behandlats i förarbetena till jordförvärvslagen (prop. 1978/79:85). I propositionen anslöt sig regeringen till den kritik som remissinstanserna hade framfört om oklarheter kring de rättsliga konsekvenserna av att göra jordförvärvslagen tillämplig på sådana förvärv. Förslaget bedömdes innebära ett väsentligt ingrepp i testamentslagstiftningen och inrymma en hel del rättsliga problem som inte ansågs kunna lösas utan ytterligare överväganden (prop. 1978/79:85 s. 13 och 15).

I en gemensam skrivelse till Landsbygds- och infrastrukturdepartementet 2023 (LI2023/02500) framför samtliga länsstyrelser att även om möjligheten till förvärv genom testamente inte nyttjats historiskt finns det en övervägande risk för ett ökat bolagsägande av lantbruksmark de kommande decennierna i Sverige. Länsstyrelserna konstaterar att det i dag finns flera tydliga ekonomiska incitament för att överföra lantbruksegendom från fysiska till juridiska personer genom testamente.

Ett ökat intresse för att testamentera lantbruksfastigheter till bolag kan leda till att balansen mellan ägarkategorier ändras, inte minst vad gäller skogsmark. Av förarbetena till jordförvärvslagen framgår att anledningen till att det bedömts viktigt att bibehålla balansen i markägandet mellan olika ägarkategorier är att ett omfattande privat ägande ansetts säkerställa en mångfald av olika brukningsmetoder i jord- och skogsbruket, medan ett ökat bolagsägande har ansetts leda till att allt mer mark ägs av personer med annan yrkesverksamhet än jordbruk och skogsbruk (prop. 2004/05:53 s. 26).

En omfattande överföring av mark till bolag genom testamente skulle kunna leda till att relativt stora arealer mark som i dag ägs av fysiska personer i stället kommer att ägas av juridiska personer.

Utredaren ska därför

- analysera utvecklingen när det gäller intresset för att överföra lantbruks-egendom från en fysisk till en juridisk person genom testamente,
- om det bedöms möjligt, lämna förslag som innebär att förvärv genom testamente omfattas av prövning enligt jordförvärvslagen,
- ta ställning till hur prövningen i så fall bör gå till, när den bör äga rum och vilka rättsliga följder ett beslut att neka tillstånd ska få,

- särskilt beakta hur förslaget ska utformas för att vara förenligt med regeringsformen, den europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna samt EU-rätten, och
- lämna nödvändiga författningsförslag.

Uppdraget att se över bestämmelserna om förvärvstillstånd i glesbygd

Enligt jordförvärvslagen krävs förvärvstillstånd även vid fysiska personers förvärv av lantbruksegendom när förvärvet avser egendom i glesbygds- och omarronderingsområden.

Förvärvstillstånd krävs inte vid förvärv av egendom i glesbygd som inte ingår i omarronderingsområde om egendomen förvärvas av den som sedan minst ett år är folkbokförd i glesbygd inom den kommun där egendomen är belägen. Vidare får förvärvstillstånd vägras i vissa fall, men inte om förvärvaren gör sannolikt att han eller hon inom tolv månader från förvärvet varaktigt kommer att bosätta sig på fastigheten eller att förvärvet varaktigt kommer att främja sysselsättningen på orten.

Syftet med bestämmelserna om förvärvstillstånd i glesbygd är enligt tidigare förarbeten regionalpolitiskt (se bl.a. prop. 2004/05:53 s. 16). Bestämmelserna syftar till att stärka sysselsättningsunderlaget för dem som redan är bosatta i glesbygden eller att få till stånd varaktig bosättning där. I bilagan till jordförvärvsförordningen (2005:522) finns en förteckning över vilka områden som är glesbygd i jordförvärvslagstiftningens mening. Indelningen har inte ändrats annat än marginellt sedan 1990-talet.

Att det skapas gynnsamma förutsättningar för sysselsättning och boende är avgörande för utvecklingen i glesbygd. Inom ramen för den gemensamma jordbrukspolitiken lämnas i dag stöd till aktiva jordbrukare i form av t.ex. stöd till unga, investeringsstöd, nötkreatursstöd och kompensationsstöd i områden med sämre konkurrensförutsättningar. Utöver det lämnas nationellt stöd till jordbruk i norra Sverige. Stöden är effektiva verktyg för att främja ett aktivt jordbruk, särskilt i glesbygd. För skogsägare finns det skattemässiga fördelar vid köp av ytterligare skogsmark inom samma kommun, vilket gynnar redan etablerade företag på orten.

Jordförvärvslagens bestämmelser om krav på tillstånd vid förvärv av en fastighet i glesbygd påverkar både säljaren och köparen av lantbruksegen-

domen. Säljaren har oftast bott på, brukat och investerat i sin fastighet under lång tid. Till vilken grad en lantbrukare väger in bestämmelsernas påverkan på ett framtida försäljningspris i beslut om investeringar i fastighet och drift är dock svårt att bedöma. Det är också svårt att skatta hur många potentiella köpare som avstår från att buda på fastigheter i dessa områden.

Länsstyrelserna prövar årligen cirka 2 000 ärenden om förvärvstillstånd i glesbygd (exklusive omarronderingsområden). Under åren 2018–2022 vägrades tillstånd i 1–6 fall per år. I en skrivelse till Landsbygds- och infrastrukturdepartementet 2013 framhåller länsstyrelserna att få prövningar om förvärvstillstånd leder till avslag (dnr L2013/1493/JFS). Även i betänkandet Ägande och struktur inom jord och skog beskrivs att avslagsfrekvensen i relation till prövade ärenden är låg. Enligt utredningen är den direkta effekten av vägrade förvärvstillstånd på främjandet av boendet och sysselsättningen i glesbygd blygsam och bestämmelsernas preventiva effekter är, sett i ett större sammanhang, små (SOU 2001:38 s.71–72).

Kravet på tillstånd vid förvärv i glesbygd medför, förutom ökade kostnader för enskilda markägare och mäklare, även administrativt merarbete och kostnader för prövningsmyndigheter. Det är oklart om de effekter kravet på förvärvstillstånd i glesbygd kan tänkas ha på främjandet av boendet och sysselsättningen i glesbygd överväger den omfattande administration som prövningsförfarandet innebär.

Om förvärvstillstånd vägras vid prövning av förvärv i glesbygd har säljaren rätt att kräva att staten löser in fastigheten. Medel för inlösen av fastighet tas ur Jordfonden, som regleras i förordningen (1989:281) om Jordfonden. Jordfondens huvudsakliga användningsområde är dock omarronderingsverksamheten. Den inlösen skyldighet som kan uppstå efter avslag på en ansökan om förvärvstillstånd i glesbygd kan ofta avse större fastigheter i jämförelse med de mindre fastigheter som löses in för omarrondering. Till följd av prisuppgången på fastigheter finns enligt vad som framgår av en skrivelse från Statens jordbruksverk till Landsbygds- och infrastrukturdepartementet 2023 (LI2023/01729) en risk för att det sammanlagda värdet på den egendom som kan bli föremål för inlösen överstiger tillgängliga medel i Jordfonden. Dessutom är Jordfondens kapital uppbundet under flera år främst för inlösen av mindre fastigheter för omarrondering, en process som involverar flera fastighetsägare och avslutas med en fastighetsbildningsåtgärd. De delar av fastighetsbeståndet som ligger i anslutning till omarronderingsområdena

kan avvecklas endast i den takt som förrättningar slutförs. Det gör att Jordfonden är olämplig som finansieringskälla när det gäller inlösen vid vägrat tillstånd till förvärv i glesbygd.

Mot den beskrivna bakgrunden är det möjligt att glesbygdsreglerna – i vart fall i sin nuvarande utformning – inte har den effekt som eftersträvas.

Utredaren ska därför

- ta ställning till hur bestämmelserna om tillstånd till förvärv av lantbruks-egendom i glesbygd kan anpassas till dagens förhållanden,
- i förslaget till anpassning göra en avvägning mellan, å ena sidan, kostnaderna för enskilda och det allmänna för prövningen av en ansökan om förvärvstillstånd i glesbygd och, å andra sidan, den uppskattade nyttan av att främja boende och sysselsättning i glesbygd,
- bedöma om behovet av regler om förvärvstillstånd i glesbygd och möjligheterna att åstadkomma resultat är större i vissa delar av Sverige, till exempel i delar av Norrland, eller om det med beaktande av tillgången till kommunikationer och bredbandsutbyggnad är lämpligt att färre områden generellt ska anses vara glesbygd,
- ta ställning till hur bestämmelserna om statens inlösen skyldighet kan utformas samt analysera de finansieringsbehov de nya reglerna kan ge upphov till och föreslå en lämplig finansieringsform,
- särskilt beakta hur förslaget ska utformas för att vara förenligt med EU-rätten, och
- lämna nödvändiga författningsförslag.

Konsekvensbeskrivningar

Utöver de konsekvensbeskrivningar som krävs enligt kommittéförordningen (1998:1474) ska utredaren redovisa förslagets effekter för att uppfylla livsmedelsstrategins mål om att svensk livsmedelsproduktion ska öka.

Kontakter och redovisning av uppdraget

Utredaren ska, i den utsträckning det behövs, inhämta synpunkter och upplysningar från berörda myndigheter och organisationer, däribland Statens jordbruksverk, länsstyrelserna och Lantmäteriet. Utredaren ska även inhämta synpunkter från marknadens aktörer, banker, fastighetsmäklare, affärsrådgivare och berörda aktörer inom skogsnäring och jordbruksnäring.

Utredaren ska hålla sig informerad om och vid behov ta hänsyn till relevant arbete som pågår inom Regeringskansliet.

Uppdraget ska redovisas senast den 30 april 2025. Utredaren ska senast den 1 november 2024 delredovisa den del av uppdraget som avser att om möjligt föreslå en ordning som innebär att förvärv genom testamente omfattas av prövning enligt jordförvärvslagen.

(Landsbygds- och infrastrukturdepartementet)